

"Σήμερα κινδυνεύουν τα όνειρά μας": συνέντευξη του Δημοσθένη Φίλιππα

 elniplex.com/σήμερα-κινδυνεύουν-τα-όνειρά-μας-συνέ

12 Οκτωβρίου 2013

Συνεντεύξεις Ηθοποιού-Σκηνοθέτες

“Σήμερα κινδυνεύουν τα όνειρά μας” : συνέντευξη του Δημοσθένη Φίλιππα

Από Μαίρη Μπιρμπίλη

12/10/2013

Το **ELNIPLEX** έχει τη χαρά να φιλοξενεί σήμερα έναν ηθοποιό της «γενιάς των σαραντάρηδων» με αφορμή την πρώτη ουσιαστικά σκηνοθετική του απόπειρα, τον **Δημοσθένη Φίλιππα**. Το εξαιρετικό μυθιστόρημα της Ζωρζ Σαρή «όταν ο ήλιος...» κάνει πρεμιέρα σε λίγες μέρες στο θέατρο Τζένη Καρέζη με τη σκηνοθετική του ματιά. Ο Δημοσθένης Φίλιππας σκηνοθετεί το αγαπημένο παιδικό του ανάγνωσμα συνεχίζοντας για δεύτερη χρονιά την πολύ επιτυχημένη παράσταση μαζί με την ομάδα νέων ηθοποιών «Πεδίο Τέχνης». Γοητευτικά απλός, μεστός κι εύστοχος ο Δημοσθένης μας μιλά για την παράσταση, για τη Ζωρζ Σαρή και το βιβλίο της, την Άλκη Ζέη, αλλά και το παιδικό θέατρο τα όνειρα και τη ζωή!

Συνέντευξη στη Μαίρη Μπιρμπίλη.

Δημοσθένη, σε καλωσορίζουμε στο elnirplex και ας ξεκινήσουμε τη συζήτησή μας από την ανατολή: “όταν ο ήλιος...” λοιπόν.

Ναι βεβαίως! Όταν ο ήλιος... είναι ένα πολύ σημαντικό μυθιστόρημα, της πολυγραφότατης Ζωρζ Σαρή, το οποίο αρχικά εκδόθηκε το 1971, προφανώς έχοντας να κάνει με τη Δικτατορία. Η Σαρή αποφασίζει να διηγηθεί την ιστορία της στα χρόνια του πολέμου και της κατοχής. Το μυθιστόρημα ξεκινάει από την έναρξη του Ελληνοϊταλικού πολέμου και τελειώνει με την απελευθέρωση. Σε μια συνέντευξη που είδαμε πρόσφατα και η οποία υπάρχει στο internet, η ίδια η Ζωρζ Σαρή λέει ότι ο τίτλος αναφέρεται στην

ανατολή που φωτίζει τις καρδιές όταν ο ήλιος φωτίζει τις καρδιές των ανθρώπων, ζεσταίνει τις καρδιές των ανθρώπων και είναι αυτό που πραγματικά λέει ο τίτλος: η ιστορία της 16χρονης Ζωής, της Ζωρζ, δεν είναι τυχαίο το όνομα που δίνει στον εαυτό της, πως μέσα στην περίοδο αυτή ενηλικιώνεται. Τη συναντάμε 16 χρονών, ένα κορίτσι που τελειώνει το σχολείο και την αφήνουμε στα 20 όταν φεύγουν οι Γερμανοί πλέον από την Αθήνα. Και είναι η πορεία της Ζωής προς τη ζωή, προς την ενηλικίωση.

Ωραία το έθεσες. Πώς όμως επέλεξες ένα τέτοιο μυθιστόρημα; Ήταν παιδικό σου ανάγνωσμα;

Ναι, ναι! Ήτανε...! Το μυθιστόρημα απευθυνόταν σε παιδιά εφηβικής ηλικίας, εγώ έτυχε, μάλιστα ένας ξάδερφός μου, μου το έκανε δώρο -το θυμάμαι λες κι ήταν τώρα- γιατί μου είχε κάνει πολύ εντύπωση το εξώφυλλο, το παλιό, όταν ήμουν 10 χρονών, και το είχα διαβάσει τότε και ήταν από τα αγαπημένα παιδικά αναγνώσματα. Και με αφορμή το θάνατο της Ζωρζ Σαρή, πέρσι τον Ιούνιο του ...

Του '12.

Τον Ιούνιο του '12, η Βένια η Σταματιάδη, που στην παράσταση του Απριλίου υποδύοταν την Ζωή κι έχει κάνει και τη θεατρική διασκευή, αποφάσισε να προσπαθήσει να το μεταφέρει στο θέατρο ήταν και δικό της αγαπημένο παιδικό ανάγνωσμα οπότε...

Και εκεί κάπου συναντηθήκατε.

Ναι, έγινε η συνάντηση μέσω του μυθιστορήματος. Εγώ γνωρίζομαι με τη Βένια από σεμινάρια και γενικά από το χώρο, έχουμε τελειώσει και την ίδια Σχολή, είμαστε όλη η ομάδα είμαστε απόφοιτοι του Θεάτρου Τέχνης.

Του Κουν.

Εγώ παλιότερος, τα παιδιά που παίζουνε νεώτερα των τελευταίων 2-3 ετών, οπότε γνωρίζομασταν και μας συνέδεσε, η αγάπη γι αυτό το κείμενο μας συνέδεσε και ήτανε πολύ ωραία εμπειρία

Ωραία, πάρα πολύ ωραία! Είναι η πρώτη σου σκηνοθετική απόπειρα...

Ναι ουσιαστικά είναι η πρώτη... Μαζί με το συμμαθητή μου και φίλο μου Κώστα Δανίκα έχουμε κάνει και κάτι άλλο το οποίο δεν ήταν ακριβώς θεατρικό, ήταν περισσότερο Bar Theater ας το πούμε, και σε τελείως άλλο ύφος. Ουσιαστικά είναι η πρώτη θεατρική σκηνοθεσία, ναι!

Βλέπεις παραλληλισμούς με τη σημερινή κατάσταση; Το λέω, γιατί η Αλκη Ζέη η οποία είναι και η Κούλη, η καλύτερη φίλη της Ζωής και στο μυθιστόρημα, και η οποία έχει ζήσει την κατοχή και τον εμφύλιο, δήλωσε ότι την ενοχλεί λίγο ο παραλληλισμός...

Ναι αυτό ήθελα να πω κι εγώ! Εμείς βλέπαμε αρχικώς παραλληλισμούς αλλά σε ένα επίπεδο συναισθηματικό, ας πούμε. Επειδή συναντηθήκαμε, από τις πρώτες μας δουλειές ήταν να συναντηθούμε με την Αλκη Ζέη, ακριβώς επειδή πρωταγωνιστεί στο μυθιστόρημα και για να μάθουμε πληροφορίες για τη σχέση της με την Ζωρζ Σαρή και την εποχή, μας είπε κι εμάς ακριβώς αυτό: ότι οι εποχές δεν μοιάζουνε καθόλου! Κι έχει δίκιο αν το καλοσκεφτούμε γιατί τότε ξυπνούσες το πρωί και δεν ήξερες αν το βράδυ θα ζεις!

Σωστά!

Υπήρχε μια παραπλήσια συναισθηματική κατάσταση, πολύ πιο σοβαρή τότε, αλλά υπήρχαν και πολλά άλλα. Υπήρχε η πείνα, ο φόβος για τη ζωή που είναι πολύ σημαντικό. Είχε να κάνει με κατακτητές, στρατιώτες, πόλεμο...

Θάνατο...

Θάνατο! Ναι ακριβώς! Ήτανε πολύ πιο δύσκολα. Και κατάλαβα ότι ο κυριότερος λόγος που την ενοχλεί είναι ότι υποτιμούμε την εποχή κάνοντας τον παραλληλισμό με αυτό που συνέβη τότε. Τώρα τα πράγματα είναι δύσκολα αλλά είναι πιο απλά, θεωρητικά. Δεν κινδυνεύει η ζωή μας άμεσα..

Έμμεσα;

Έμμεσα ναι! Κινδυνεύουν τα όνειρά μας! Όπως και τα όνειρα των παιδιών αυτών. Αυτός είναι ο κυριότερος συνδετικός κρίκος. Αυτά τα παιδιά έχουν όνειρα, κανένα από αυτά τα παιδιά δεν έχει ιδιοκτησία. Παλεύουνε για τα όνειρά τους. Ο βασικός πυρήνας του μυθιστορήματος, της θεατρικής διασκευής και της παράστασης είναι η αγάπη για τη ζωή! Βλέπουμε πως αγαπούν τη ζωή και παλεύουν για αυτήν κάτω από τις πιο αντίξοες συνθήκες. Και αυτό νομίζω ότι έχει μεγάλη σχέση με το σήμερα κι αυτό ουσιαστικά είναι και το μήνυμα που θέλει να περάσει η παράσταση, και ο λόγος που ανέβηκε, εκτός από τη σχέση μας με τη Ζωρζ Σαρή και το έργο της.

Σε ποιες ηλικίες πιστεύεις ότι απευθύνεται η παράστασή σας;

Η παράστασή μας είναι φτιαγμένη για ενήλικες, αλλά εμείς αντιμετωπίζουμε και τα παιδιά σαν ενήλικες. Δηλαδή σίγουρα η παράσταση απευθύνεται και σε παιδιά εφηβικής ηλικίας, πιθανότατα, δεν το ξέρω, και σε παιδιά δημοτικού. Είχαμε μία τέτοια εμπειρία στην

περσινή σεζόν. Νομίζω ότι τα δείγματα ήταν θετικά! Πάντως η παράσταση, ακριβώς επειδή αγαπάμε πάρα πολύ και το έργο και τη Ζωρζ Σαρή, δεν θέλαμε σε καμία περίπτωση να το υποτιμήσουμε κάνοντας...

Απλοποιήσεις;

...αμβλύνοντας τις γωνίες ας πούμε, γιατί το μυθιστόρημα περιγράφει και κάποιες σκηνές σκληρές, περιγράφει θανάτους.

Ακριβώς!

Περιγράφει απώλειες άλλες. Δεν θέλαμε να το αμβλύνουμε αυτό, υπάρχει μία σκηνή προς το τέλος του έργου που η ίδια η Σαρή εξομολογείται το μεγάλο αγκάθι της ζωής της, που είναι η αρρώστια της μητέρας της. Τελικά δεν τα καταφέρνει.

Ψυχική νόσος.

Ναι ... δεν τα καταφέρνει. Η υγεία της επιβαρύνεται στην περίοδο της Κατοχής πράγμα το οποίο και από ότι φαίνεται και από ότι ξέρουμε, της στοίχισε πάρα πολύ και το κουβαλούσε σε όλα τη διάρκεια της ζωής της. Αυτά θέλαμε να τα προσεγγίσουμε όσο το δυνατόν προσπαθώντας να μη θίξουμε πράγματα τα οποία μπορεί είναι ευαίσθητα για κάποιους. Ας πούμε, φαντάζομαι ότι εφόσον δημοσιοποιήθηκε μέσω του μυθιστορήματος η σχέση της Σαρή με τη μητέρα της, ήθελε να το κάνει, αλλά θέλει μια ειδική αντιμετώπιση.

Σωστά!

Πιστεύω, ότι, ναι, κάνει και για παιδιά μικρότερης ηλικίας, από τη στιγμή που ξέρουν τι θα δουν.

Ωραία, κατανοητό! Κι από τη στιγμή που υπάρχει και το βιβλίο και ο θεατής μπορεί να είναι προετοιμασμένος για το τι θα δει.

Ναι- ναι, μα βέβαια! Μα και γι αυτό θέλαμε ακριβώς να μείνουμε πιστοί στο κείμενο για να δουν τα παιδιά ή κάποιοι άνθρωποι που το έχουν διαβάσει το μυθιστόρημα πως αυτό μπορεί να ζωντανέψει στο θέατρο, για να δουν τους ήρωές τους. Ας πούμε, εγώ συνάντησα πάρα πολλούς συνομηλίκους μου, όταν μιλούσα για το σχέδιο αυτό, που θυμόντουσαν και χαρακτήρες και σκηνές από το μυθιστόρημα οπότε θέλαμε να τους εκπλήξουμε!

Ναι, να μας πεις και για τις εμβόλιμες προβολές ντοκουμέντων και την ηχογραφημένη φωνή της Άλκης Ζέη.

Καταρχάς εμείς αισθανόμαστε βαθιά υποχρεωμένοι στην Άλκη Ζέη, που μας βοήθησε πάρα πολύ! Καταρχάς μας βοήθησε με τη φυσική της παρουσία, μας βοήθησε με τις περιγραφές της και να γνωρίσουμε την εποχή και να γνωρίσουμε τη Ζωρζ Σαρή, που δυστυχώς δεν μπορέσαμε να γνωρίσουμε. Και θέλαμε γι αυτό... η διασκευή βασίζεται σε ένα εύρημα λόγω της σχέσης της φιλικής που είχε η Άλκη Ζέη με τη Ζωρζ Σαρή, η παράσταση βασίζεται σε μια αφήγηση της Άλκης Ζέη που έρχεται από το τότε. Σα να

βλέπουμε την Άλκη Ζέη του τότε που αρχίζει και ξετυλίγει την ιστορία της σχέσης των δύο κοριτσιών και την ιστορία της Ζωής. Οπότε θέλαμε να έχουμε τη φωνή της Άλκης Ζέη, ειδικά στην έναρξη για να κάνουμε αυτή τη σύνδεση. Και την ευχαριστούμε πάρα πολύ που μας βοήθησε! Και όσον αφορά στα ντοκουμέντα, αυτό ήταν μια επιλογή δική μου που είχε σχέση με το να δώσουμε στους ανθρώπους που δεν ζήσαν την εποχή, κάποια μικρά... μια μικρή γεύση για την εποχή. Υπάρχουν πράγματα που δεν τα γνωρίζουμε και μπορούμε να τα καταλάβουμε, που δεν τα έχουμε μάθει στο σχολείο. Μέσω της έρευνας που έκανα σε φωτογραφίες και υλικό κινηματογραφικό από τα επίκαιρα της εποχής και άλλο, είδα πολύ άγρια πράγματα και κατάλαβα πολύ περισσότερα από αυτά που νόμιζα ότι ήξερα.

Άλλωστε κι εσύ –επειδή είμαστε συνομήλικοι- δεν ανήκεις σε μια γενιά που το έχει βιώσει παρά μόνο μέσα από το σχολείο έτσι; και τα λεγόμενα...

Και από περιγραφές γιαγιάδων – παππούδων.

Ακριβώς... αυτό πρέπει να δίνει και μια άλλη δυναμική στην παράσταση έτσι δεν είναι;

Ναι! Και παρότι η παράσταση η περσινή ήταν λίγο μεγαλύτερη σε διάρκεια, θέλαμε να είναι λιγότερο από 2 ώρες, αλλά λόγω των προβολών έβγαινε εκεί στις 2 ώρες περίπου, φέτος επειδή δεν θέλω να φύγουν αυτά τα κομμάτια γιατί τα θεωρώ πολύ σημαντικά θα κάνουμε κάτι άλλο, ένα μικρό τέχνασμα. γιατί υπάρχουνε προβολές. Καταρχάς πρέπει να ευχαριστήσω τις εκδόσεις Άγρα και τις Εκδόσεις του Μουσείου Μπενάκη που μας έδωσαν την άδεια να χρησιμοποιήσουμε φωτογραφικό υλικό από το λεύκωμα της Βούλας της Παπαϊωάννου, το οποίο είναι πάρα πολύ χαρακτηριστικό για την εποχή.

Ναι!

Όπως και την Ερμής Εκδοτική που είχαμε κι από εκεί δύο λευκώματα, την Κατοχή και την Απελευθέρωση του Παράσχου και ένα άλλο λεύκωμα που ήταν από το αρχείο το Γερμανικό, από το αρχείο του Γερμανικού Στρατού, φωτογραφικό . και βλέπουμε διάφορα στιγμιότυπου μέσα από αυτές τις προβολές, βλέπουμε σκηνές καθημερινότητας της εποχής.

Πολύ βασικό! Γιατί παλιά εστιάζαμε πάρα πολύ στις πολεμικές στιγμές, στις στιγμές του πολέμου και πάντα ήταν μια απορία ειδικά των παιδιών των μικρότερων, του Νηπιαγωγείου αυτοί οι άνθρωποι πως ζούσαν την καθημερινότητά τους.

Ακριβώς, υπάρχει ένα βίντεο με φωτογραφίες που είναι σκηνές από την καθημερινότητα. Υπάρχει ένα βίντεο που περιγράφει ένα πολύ μεγάλο πρόβλημα που υπήρχε στην Αθήνα της Κατοχής το οποίο εγώ δεν το είχα φανταστεί και το έμαθα μέσα από την έρευνα αυτή που ήταν το πρόβλημα της μετακίνησης.

Ναι!

Δεν υπήρχε δυνατότητα μετακίνησης...

Το Θηρίο;

Ναι. Ουσιαστικά οι συγκοινωνίες δεν λειτουργούσα. Υπάρχουν απίστευτες ουρές, κόσμος στοιβαγμένος σαν σταφύλια πάνω στα λεωφορεία, σε κάρα, τα ιδιωτικά αυτοκίνητα ελάχιστα και συνετέλεσε πολύ αυτό το πρόβλημα στο λιμό της Αθήνας το χειμώνα του 42,

Βέβαια!

Δεν μπορούσε να τροφοδοτηθεί η Αθήνα με τρόφιμα. Υπάρχει μία προβολή με συνθήματα στους τοίχους από παιδιά που αντιστέκονται, παιδιά της ΕΠΟΝ που αντιστέκονται σαν τα δικά μας τα παιδιά που βλέπουμε στη διάρκεια της παράστασης κι έχει πολύ ενδιαφέρον κατά τη γνώμη μου, γιατί γίνεται άμεσος παραλληλισμός με το 1821. Έχουνε ως ορμητήριο τον αγώνα του 1821, της Ελληνικής Επανάστασης.

Κι αυτό δίνει μια συνέχεια στο μυαλό μας, για την ιστορία μας, για την πορεία μας. Επίσης κάτι άλλο που εγώ ανακάλυψα στην πορεία :επειδή εμείς την ιστορία την ξέρουμε, και ξέρουμε τι έχει συμβεί , την αντιμετωπίζουμε λίγο διαφορετικά. Οι άνθρωποι που ζούσαν τότε εκείνες τις στιγμές δεν ξέρανε τι πρόκειται να συμβεί, οπότε τα γεγονότα ήτανε εξωπραγματικά, ήτανε πολύ μεγάλα, δύσκολα και παράλογα...

Γιατί ζούσαν την αβεβαιότητα εννοείς.

Ακριβώς! Και φαίνεται και μες στο μυθιστόρημα πως ειδικά ο πατέρας, ενώ κάνει μια ανάλυση των γεγονότων στην αρχή του πολέμου, πόσο έξω πέφτει ουσιαστικά σε σχέση με αυτό που πραγματικά γίνεται!

Ναι.

Γενικά η εποχή έχει πολύ μεγάλο ενδιαφέρον και το κομμάτι αυτό της Κατοχής.

Τώρα που είπες «πατέρας» λοιπόν, θα σε περάσω σε κάτι άλλο, θα μιλήσουμε τώρα για σένα. Ο δικός σου πατέρας Πολιτικός Μηχανικός, έτσι; Μηχανολόγος Ηλεκτρολόγος

Μηχανολόγος Ηλεκτρολόγος, το μήλο δεν έπεσε, όμως, κάτω από τη μηλιά. Όχι δεν έπεσε, όσο κι αν προσπάθησε...

Προσπάθησε λοιπόν αλλά δεν τα κατάφερε! Πως οδηγήθηκες, η οικογένειά σου ήταν θεατρόφιλη; Το εκπαιδευτικό μας σύστημα ανακάλυψε τη ροπή σου, τα ταλέντα σου; Τι ακριβώς συνέβη;

Ναι ... Δεν μπορώ να πω ότι η ιδέα μου μπήκε στο σχολείο, αν και συμμετείχα σε παραστάσεις ειδικά σε γιορτές και κάνοντας διάφορα πράγματα, αλλά νομίζω ότι ο κυριότερος λόγος ήταν ότι ακριβώς οι γονείς μου ήταν θεατρόφιλοι κι εγώ είχα δει πάρα πολύ θέατρο ως παιδί. Τότε ξεκίναγε το παιδικό θέατρο. Η Ξένια Καλογεροπούλου, η σκηνή της και ο Δημήτρης ο Ποταμίτης ήταν οι πρώτες σκηνές παιδικού θεάτρου στην Αθήνα και σαν παιδί είχα δει πάρα πολύ και μετά και θέατρο ενηλίκων. Οπότε νομίζω, ότι αυτός ήταν ο κυριότερος λόγος.

Και βλέπω, έχω μπροστά μου το βιογραφικό σου, το οποίο είναι πλούσιο σε συμμετοχές και σε κινηματογράφο και σε τηλεόραση και στο θέατρο και σε παραστάσεις στην Επίδαυρο. Με το παιδικό θέατρο, επειδή εμάς μας ενδιαφέρει πολύ αυτό το κομμάτι, πώς έγινε, πώς οδηγήθηκες σ' αυτό;

Η πρώτη παράσταση που συμμετείχα επαγγελματικά ήτανε μια παιδική παράσταση και μάλιστα ήταν και πολύ ευτυχισμένη στιγμή διότι αυτό το έργο εγώ το είχα δει ως παιδί όταν είχε πρωτογραφεί, είναι το έργο του Γιάννη Ξανθούλη: *Ανέβα στη στέγη να φάμε το σύννεφο*. Και είχα και μνήμες από την παράσταση. Και όταν το έμαθα ότι ανεβαίνει αυτό το έργο, μ' άρεσε πάρα πολύ η ιδέα να συμμετέχω. Έγινε μια ακρόαση, με επέλεξαν κι οπότε...

Σημαδιακό ξεκίνημα... ωραία ! κι έπειτα; Συμμετείχες σε πολλές παραστάσεις παιδικές.

Ναι σε αρκετές παραστάσεις. Και μάλιστα και μέσα στη Σχολή όταν ήμουν κάναμε και τον μικρό Πρίγκιπα του Σαιντ Εξιπερί που ανέβαινε τότε ως παράσταση στο Θέατρο Τέχνης, ήταν η έναρξη της παιδικής Σκηνής του θεάτρου Τέχνης και συμμετείχα κι εγώ σε κάποιες εκδηλώσεις με τα Αρσάκεια Σχολεία. Το Αρσάκειο είχε ιδιαίτερη σχέση με το Θέατρο Τέχνης και κάναμε διάφορες γιορτές για τα παιδιά και παρουσιάζαμε τον Μικρό Πρίγκιπα και κάποια άλλα θεατρικά δρώμενα και συμμετείχα κι εκεί...

Ποια είναι η γνώμη σου για το Παιδικό Θέατρο αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα;
Το Παιδικό Θέατρο, νομίζω ότι είναι σε αρκετά υψηλό επίπεδο στην Ελλάδα. Υπάρχουν άνθρωποι που το αγαπάνε πάρα πολύ...

Όπως;

Η Ξένια Καλογεροπούλου...

Έκλεισε όμως το Θέατρο Πόρτα, ελπίζουμε προσωρινά.

Δυστυχώς, αλλά ήταν 40 χρόνια στις επάλξεις! **Ναι!** Και σε πολύ-πολύ δύσκολες εποχές για το Παιδικό Θέατρο. Δεν υπήρχε. Δηλαδή το δημιούργησε ουσιαστικά! Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι. Το Εθνικό κάνει πολύ καλές παραστάσεις τα τελευταία χρόνια. Πολλοί άνθρωποι που αγαπούν το Παιδικό Θέατρο και ασχολούνται σοβαρά. Στο θέατρο Τέχνης, ο φίλος μου και συνεργάτης μου ο Δημήτρης ο Δεγαϊτης που τον αγαπώ και ιδιαίτερα, κάνει πάρα πολύ ωραίες παραστάσεις στο Θέατρο της οδού Φρυνίχου, στο Θέατρο Τέχνης. Και πιστεύω ότι υπάρχει μια ποικιλία πολύ μεγάλη. Βέβαια μέσα σ όλη αυτή την πληθώρα των παραστάσεων υπάρχουν και πράγματα τα οποία δεν είναι και τόσο καλά κατά τη γνώμη μου, αλλά πάντα συμβαίνει αυτό και σε όλα τα είδη του θεάτρου οπότε δεν είναι...

Σαφέστατα! Αν σου λέγαμε ως εκπαιδευτικοί και ως γονείς, όταν θέλαμε να επιλέξουμε μία θεατρική παράσταση για τα παιδιά μας, ποιο είναι το κριτήριο, τι θα μας έλεγες;

Νομίζω το πιο σημαντικό κριτήριο είναι οι άνθρωποι που ανεβάζουν την παράσταση και το κείμενο. Ποιο είναι το έργο, ο συγγραφέας, πού αναφέρεται, νομίζω αυτά είναι τα πιο σημαντικά κριτήρια. Κι ακόμα κι αν δεν γνωρίζουν κάποιον το έργο από μόνο του δίνει μία

ταυτότητα στους ανθρώπους, γιατί για να ασχοληθούν μ' αυτό πάει να πει ότι έχουν σχέση με το συγκεκριμένο έργο. Οπότε αν τους καλύπτει το θέμα του έργου, ο συγγραφέας είναι ένα καλό πρώτο βήμα!

Πώς είναι να είσαι ηθοποιός και σκηνοθέτης στην Ελλάδα της κρίσης; Ένας άνθρωπος της δικής μας γενιάς.

Ναι! Είναι πολύ δύσκολο. Είναι πολύ δύσκολο γιατί ουσιαστικά και προ κρίσης το επάγγελμα του ηθοποιού δεν ήταν επάγγελμα και δεν είναι επάγγελμα. Είναι χόμπι! Γιατί υπάρχουν πάρα πολλά προβλήματα τα οποία έχουν γίνει πολύ μεγαλύτερα τώρα με την κρίση. Οπότε υπάρχει κι εδώ μία πάλη συνεχόμενη και μακροχρόνια για να μπορέσουμε να εκφραστούμε, να μπορέσουμε να ζήσουμε, γιατί ουσιαστικά αυτό είναι το όνειρό μας! Αυτό μας αρέσει να κάνουμε και έτσι θέλουμε να είναι τα πράγματα. Οπότε δεν υπάρχει άλλος δρόμος, προσπαθεί όπως μπορεί ο καθένας και με εκπτώσεις πολλές φορές που δεν θέλουμε να κάνουμε, αλλά για βιοποριστικούς λόγους πρέπει να κάνουμε.

Έχει συμβεί και σε σένα εννοείς...

Ναι, ναι βεβαίως ! Νομίζω σε όλους λίγο-πολύ έχει συμβεί!

Σου ευχόμαστε λοιπόν να κάνεις όσο το δυνατό λιγότερες εκπτώσεις!

Ευχαριστώ ! Νομίζω πως αυτή είναι μια πολύ καλή ευχή!

Θέλω να σε ευχαριστήσω γιατί έγινες η αφορμή να ξαναδιαβάσω το «όταν ο ήλιος...» και το απόλαυσα και θα γίνεις και η αφορμή να το δω. Είναι μια παράσταση –θα το γράψουμε κιόλας- που παιζόταν με μεγάλη επιτυχία και πέρσι

για μικρό χρονικό διάστημα. Πες μας πότε θα ξεκινήσει να παίζεται;

Θα ξεκινήσουμε 27 Οκτωβρίου, Κυριακή. Η παράσταση θα παίζεται στο Θέατρο Τζένη Καρέζη και θα παίζεται Κυριακή απόγευμα στις 5μ.μ. και Δευτέρα βράδυ στις 8μ.μ. και καθημερινές θα κάνουμε παραστάσεις για σχολεία, τα πρωινά και σκοπεύουμε αρχικά να είμαστε μέχρι τέλος Γενάρη κι από εκεί και πέρα, βλέποντας και κάνοντας. Αν συνεχιστεί η επιτυχία, θα συνεχίσουμε κι εμείς...

Σας το ευχόμαστε πραγματικά!

Ευχαριστούμε!

Ευχόμαστε ο ήλιος σας να λάμψει φέτος και στη φετινή σεζόν, όπως έγινε και πέρσι, γιατί η προσπάθειά σας πήρε πολύ καλές κριτικές πραγματικά κι ήταν μια πολύ αξιόλογη προσπάθεια! Έχετε τις ευχές μας και από το elniplax όλη την υποστήριξη για την προσπάθεια γιατί είναι και νέοι οι ηθοποιοί από πίσω, μια ομάδα νέων ανθρώπων...

Τους οποίους πρέπει να αναφέρω οπωσδήποτε γιατί εκτός από συνάδελφοι είναι και φίλοι. Η Θεατρική διασκευή λοιπόν είναι της Βένιας της Σταματιάδη και παίζουν: ο Ηλία ο Λάτσης, η Αντιγόνη η Δούμου, που κάνει το Κούλη, την Άλκη Ζέη, η Βασιλική η Κίσσα, Ο Θανάσης ο Πατριαρχέας, η Αναστασία Γεωργοπούλου, Η Άρτεμις Ρίμπλα... είναι και πολλοί να τους θυμηθώ...

Θα τους θυμηθούμε εμείς μην ανησυχείς!

Έχω ξεχάσει πολλούς...

Θα τους θυμηθούμε εμείς μην ανησυχείς, όπως όλα τα στοιχεία της παράστασης, οπότε και κάποιον να έχεις ξεχάσει, θα τον θυμηθούμε εμείς. Θέλεις να μας πεις κάτι κλείνοντας;

Θέλω να πω ότι ανεξαρτήτως παράστασης, το «όταν ο ήλιος...», είναι ένα πολύ σημαντικό μυθιστόρημα!

Πράγματι!

Κι εγώ ξαναδιαβάζοντάς το τώρα ξανά και ξανά λόγω αυτής της ευκαιρίας συνειδητοποίησα πόσο σημαντικό μυθιστόρημα είναι το «όταν ο ήλιος...» και πόσο καλό μου έκανε μένα. Το «όταν ο ήλιος...» αποπνέει μια τεράστια αισιοδοξία, αυτό, την αγάπη για τη ζωή! Και είναι πολύ σημαντικό, είναι ένα μαξιλάρι στους κραδασμούς που βιώνουμε σήμερα!

Ωραία! Ας κλείσουμε με αυτό και αισιόδοξα. Σ ευχαριστούμε πάρα πολύ!

Εγώ σας ευχαριστώ!

Καλή συνέχεια!

Ευχαριστώ!

Μαίρη Μπιρμπίλη

Νηπιαγωγός Γενικής και Ειδικής Αγωγής. Υπεύθυνη βιβλίου. Γράφει στο elniplax όποτε έχει κάτι καλό να πει. mpirmpili.maria@gmail.com

